

Publicerad 2018-03-17 11:18 av Missbruksbarn

Atlas och hans profeter

Jag läste en gammal död frank poets manifest
"Being and nothingness" Jean-Paul Sartre kallades
han och han lärde mig att livet är i grunden meningslöst
Och vet ni vad mina kära vänner han hade rätt
för det är precis vad livet är.

Vi är utkastade på en stenklump, i ett oändligt
universum som inte brydde sig om oss när vi
kom eller sörjer oss när vi är borta.

"Gud är död och vi dödade honom" -
det var Neitsche som sade det och han
hade rätt för att vi skapade Gud och
nu dödar vi honom genom att inte
tro men vad har vi kvar när naturen regerar?

Då vår moral är degraderad till en åsikt och
ingenting som vi föds med, de underverk
vi ser omkring oss lever utan någon mening
precis som oss men är de fortfarande vackra då?

Och då vill jag fråga om det verkligen
är så underligt att jag förstör mig själv
med dikter och romantiska ideal och
med droger när mina känslor ändå är
lika meningslösa som jag? Vad finns
det då för mening att må dåligt och
är det så underligt att jag vill fly från döden?

Människor säger att de inte är rädda för döden
men det är vi alla, sluta ljug era jävlar! Ni är lika
rädda som jag och min bevisbörda är att ni alla
har ett hål i er som ni försöker fylla till den
dag ni dör, då ni blir så tomma som ni kan bli.

Överlevnadsinstinkten är starkare än sexlusten,
det är därför människor tvekar innan de
hoppas eller försöker hindra snaran! Så
sluta säg att ni inte är rädda!

"Svaret på livets meningslöshet är inte självmord, det är revolt!" Det var en fransk profet som sade det, Albert Camus som menade att vi inte kan veta om livet har någon mening så därför är det bästa att göra revolt genom att inte bry sig men hur skall jag inte kunna bry mig när jag vet att allting runt omkring mig är meningslöst! Att allt jag gör inte spelar någon roll! Att jag en dag kommer att dö!

Ni nickar alla när ni läser det här men jag vet att ni kommer föröka köpa er från denna tomma känsla som vi alltid gör, med saker, med alkohol, med kuk och fitta tillsammans, men jag är åtminstone ärlig om att jag älskar droger för att de får mig att känna mig hel när jag inte är hel eller någonsin kommer att bli hel!

För att ingen är hel och existensen är en börda, en börda som vi alla bär med oss för att vi har förmågan att ifrågasätta allting omkring oss och vi inte bara kan överleva utan vi måste ha någonting mer. Alltid mer, alltid bättre, aldrig någonsin någonsin någonsin någonsin nöja sig även om det kanske är det vi borde göra. Till slut.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Missbruksbarn med Poeter.se id #87339 innehar upphovsrätten